

6 §

På grund av behov att lösa dricksvattenfrågan för elva fastigheter och då även förbättrade lösningar för ett fyrtiotal fastigheters avloppsfråga måste ordnas, har förutsättningar ansetts föreligga att ålägga huvudman för allmän va-anläggning att förse fastigheterna med vatten och avlopp. Huvudmannens överklagande av länsstyrelsens beslut enligt 52 § LAV har därför ogillats.

Ärendet initierades ursprungligen genom ett antal fastighetsägare i Rågsveden, som hos Länsstyrelsen i Dalarnas län begärde att myndigheten skulle utreda förutsättningarna för ett allmänt verksamhetsområde i samhället. Sedan länsstyrelsen utrett frågan förelades Vansbro kommun genom beslut den 8 januari 2008 att dels utöka verksamhetsområdet i Äppelbo och erbjuda vattentjänster så att minst följande fastigheter innefattades: Vansbro Rågsveden 14:3, 15:4, 15:9, 15:19, 16:1, 17:10, 18:17, 18:18, 22:9, 37:5 och 46:18, dels se till att behovet snarast, och så länge behovet finns kvar, tillgodosågs i verksamhetsområdet genom en allmän va-anläggning. Anslutning till den allmänna va-anläggningen av de nu angivna fastigheterna skulle kunna erbjudas senast den 1 juli 2010.

Vansbro kommun (kommunen) yrkade med stöd av 52 § i vattentjänstlagen att va-nämnden i första hand skulle upphäva länsstyrelsens beslut och i andra hand – med ändring av länsstyrelsens beslut – begränsa omfattningen av verksamhetsområdet till de båda fastigheterna Vansbro Rågsveden 22:9 och 37:5.

Länsstyrelsen i Dalarnas län (länsstyrelsen) bestred yrkandena.

De fastighetsägare vars fastigheter omfattas av länsstyrelsens föreläggande har anslöt sig till länsstyrelsens uppfattning om behovet av allmänt verksamhetsområde.

Kommunen anförde i huvudsak följande. Frågan om verksamhetsområde i Rågsveden aktualiserades för första gången år 2005 sedan miljö- och hälsoskyddsförvaltningen påbörjat en inventering av kommunens enskilda avloppsanläggningar. På de platser där det redan fanns befintliga verksamhetsområden kom så gott som samtliga fastigheter, vars lokala lösningar dömts ut av miljö- och hälsoskyddsförvaltningen, att kopplas in på den allmänna anläggningen. Anslutningsgraden inom de befintliga verksamhetsområdena runt om i kommunen är därför numera mycket hög – omkring nittio procent. När inventeringsarbetet nått Rågsveden och miljö- och hälsoskyddsförvaltningen börjat utfärda förelägganden mot fastighetsägare i trakten, inkom till länsstyrelsen de första framställningarna om att låta utreda förutsättningarna för en allmän va-lösning. Länsstyrelsen meddelade sedermera, efter en längre tids beredning där flera alternativa va-lösningar övervägts, det beslut som nu är föremål för omprövning. – Det finns verksamhetsområden i flera av kommunens tätorter, även i den östligare delen av Äppelbo, där den allmänna anläggningen varit i bruk sedan år 1976. Det är svårt att i efterhand avgöra vad som styr verksamhetsområdenas omfattning när de lades ut: sannolikt har de i hög grad bestämts av vilka fastighetsägare som under projekteringsstadiet velat ansluta sig. I samt-

liga de tätorter där motsvarande anslutningspolicy tillämpats, kan konstateras att det alltså är en relativt stor andel av bebyggelsen som ligger utanför de gällande verksamhetsområdena. Av 6 § vattentjänstlagen följer att en kommun, om det med hänsyn till skyddet för människors hälsa eller miljön behöver ordnas vattenförsörjning eller avlopp i ett större sammanhang för en viss befintlig eller blivande bebyggelse, skall bestämma det verksamhetsområde inom vilket vattentjänsten eller vattentjänsterna behöver ordnas och se till att behovet snarast och så länge behovet finns kvar, tillgodoses i verksamhetsområdet genom en allmän va-anläggning. Av bestämmelsens förarbeten framgår att det aldrig varit lagstiftarens avsikt att likställa *möjligheten* att utvidga verksamhetsområdet med ett *krav* på sådan utvidgning: i stället finns ett spann inom vilket en lämplighets- och skälighetsavvägning måste göras. I förevarande ärende gäller att länsstyrelsen inte gjort en tillräckligt noggrann sådan avvägning. Länsstyrelsen har således lagt stor vikt vid Västerdalälvens återkommande översvämningar. Att älven regelbundet svämmar över är ett välkänt problem, likaså att dessa översvämningar medför svårigheter att driva en va-anläggning så att den vid dessa tillfällen tillfredsställande fyller sin fulla funktion. Enligt kommunen föreligger emellertid i princip samma svårigheter för va-huvudmannen som för enskilda fastighetsägare i nu berört avseende eftersom den allmänna och de enskilda va-anläggningarna översvämmas vid samma tillfällen. De aktuella fastigheternas inverkan på hälsoskyddsaspekterna måste, när det gäller avloppsfrågan, vid dessa tillfällen betraktas som försumbar. Olägenheterna av översvämningarna drabbar inte bara de i detta mål aktuella fastigheterna, utan också ett mycket stort antal andra fastigheter längs älvdalen med egna va-anordningar. En mycket stor del av den bebyggelse som är belägen utanför verksamhetsområdet, i direkt närhet till Västerdalälven, är utsatt för översvämningsrisk. Översvämningsproblematiken för de nu aktuella fastigheterna kan därmed enligt kommunens uppfattning endast ha en mycket begränsad betydelse vid prövningen av huruvida en allmän anläggning förhindrar eller åtminstone väsentligt motverkar påtagliga olägenheter för miljön. – Vad närmare beträffar rekvisiten för när ett verksamhetsområde är påkallat enligt 6 § vattentjänstlagen, vill kommunen anföra följande. Länsstyrelsen har ansett att den ur miljö- och hälsoperspektiv bästa lösningen är att kommunen erbjuder fastigheterna avloppstjänsten. Kommunen anser att det måste krävas mer än att en allmän va-anläggning är den bästa lösningen för att skyldighet att utvidga verksamhetsområdet skall föreligga. Skulle det räcka med att en allmän va-anläggning är den bästa lösningen så skulle detta enligt kommunens uppfattning innebära att skyldigheten för kommunen föreligger för i princip alla bebyggda fastigheter i kommunen. Det kan inte vara ett riktigt synsätt. Enligt kommunen måste det i stället vara så att skyldigheten för kommunen inträder när det inte finns förutsättningar att på ett ur hälso- och miljösynpunkt godtagbart sätt tillgodoses fastigheternas behov genom enskilda anordningar, och sådana är inte förhållandena i förevarande fall. Tvärtom råder goda förutsättningar att lösa va-frågorna enskilt, eller på annat sätt än genom utvidgning av den allmänna va-anläggningen. – När det gäller kommunens skyldigheter ur miljösynpunkt finns det uttalanden i förarbetena till vattentjänstlagen, prop. 2005/06:78 sid 45, som tydligt anger att det, för att miljöskyddsrekvisitet skall anses uppfyllt, krävs att det kan förväntas att den allmänna va-anläggningen förhindrar eller åtminstone väsentligt motverkar påtagliga olägenheter för miljön. Enligt kommunens uppfattning råder inte några sådana påtagliga olägenheter ur miljösynpunkt med

enskilda anordningar i området, även om de nuvarande avloppsanordningarna, vilket är ostridigt mellan parterna, inte fyller dagens mått. – Kommunen lät redan i februari och mars 2006, genom miljö- och hälsoskyddsförvaltningen, initiera åtgärder för att komma till rätta med dessa olägenheter genom att förelägga berörda fastighetsägare att åtgärda sina enskilda avloppsanläggningar. – Kommunens miljö- och byggnadsförvaltning, som är tillsynsmyndighet för miljöskyddet, har bedömt att fastigheternas förutsättningar att tillgodose såväl vatten- som avloppsbehovet genom enskilda anordningar som goda. De anmärkningar som riktats mot de befintliga enskilda vattenbrunnarna utgör en provkarta på brister av generell karaktär; brister som är relativt enkla att åtgärda för fastighetsägarna. Erforderliga åtgärder beträffande de enskilda avloppen handlar till stor del om förbyggande arbete för ett långsiktigt hållbart samhälle. Det saknas enligt kommunens uppfattning skäl att befara att miljöstörningarna i området inte skulle upphöra genom uppgradering av de enskilda anordningarna. Ingen ytterligare bebyggelse eller annan risk för ytterligare miljöpåverkan är heller att påräkna i området. – Länsstyrelsen synes således inte ha prövat rekvisitet "behöver ordnas", utan i stället motiverat sitt beslut utifrån sitt på egen hand uppställda rekvisit "bästa lösningen", ett rekvisit som enligt kommunens uppfattning kan sägas vara uppfyllda för samtliga bebyggda fastigheter i kommunen, oavsett behovet av en allmän va-anläggning. Länsstyrelsen har inte på ett konkret sätt visat vilka påtagliga olägenheter för miljön som förhindras eller motverkas genom utbyggnad av den allmän va-anläggningen. Att en allmän va-anläggning utgör "den bästa lösningen" räcker inte för att utbyggnadsskyldighet skall föreligga. – De anmärkningar som riktats mot de enskilda vattenanordningarna är inte av sådan art och omfattning att det av den orsaken behövs en allmän va-anläggning. Inte heller resurshushållningen talar för en utbyggnad av den allmänna anläggningen till berörda fastigheter. Vad gäller områdets karaktär och frågan huruvida va-frågan behöver lösas i ett större sammanhang, anser kommunen att det såväl ingivet kartmaterial som genom den besiktning som gjordes i samband med den förberedande förhandlingen framgår att de nu aktuella fastigheterna såväl inbördes som i förhållande till omkringliggande bebyggelse ligger på sådant avstånd från varandra att det inte kan anses föreligga en sådan grupp om 20-30 fastigheter som enligt förarbetena förutsatts för kommunens utbyggnadsskyldighet. Det föreligger heller inte sådana sanitära eller miljömässiga synpunkter som talar för att det förutsatta antalet skulle minskas. Kommunen tillbakavisar länsstyrelsens uppfattning, att de svårigheter med att på ett från miljö- och hälsoskyddsmässiga aspekter godtagbart sätt driva enskilda anläggningar, som föreligger på grund av Västerdalälvens regelbundna översvämningar, skulle tala för en utbyggnad av den allmänna anläggningen. – Vad som skall betraktas som större sammanhang har i såväl rättspraxis som förarbeten och doktrin ansetts vara en något så när samlad bebyggelse av 20-30 fastigheter (se va-lagsutredningens betänkande SOU 2004:64, sid 158 f). Någon förändring av detta synsätt till att avse ett färre antal fastigheter har inte avsetts med anledning av den nya va-lagen, se prop. 2005/06:78, sid 42. Enligt kommunens uppfattning torde det i stället kunna hävdas att den nya va-lagen närmast talar för att antalet fastigheter kan behöva vara större för att kommunens skyldighet skall inträda, genom dels den nytillkomna regleringen i va-lagen som ger större möjligheter för fastighetsägare att undgå avgiftsskyldighet med hänsyn till hushållningsprincipen (24 § andra stycket va-lagen), dels uttalandena i förarbetena angående möjliggörandet av

va-lösningar som tillgodoser moderna krav på miljöhänsyn. Enligt kommunens uppfattning ger dessa omständigheter vid handen att en va-huvudman, som väljer att bygga ut den allmänna va-anläggningen i ett område där det finns goda förutsättningar för fastigheterna att lösa sitt va-behov genom enskilda kretsloppsanpassade lösningar (och därigenom undgå avgiftsskyldighet till den allmänna va-anläggningen), har att räkna med ett färre antal avgiftsskyldiga fastigheter till den allmänna va-anläggningen än enligt den tidigare gällande va-lagen. Enligt kommunens mening är det inte rimligt att kommunens skyldighet att utöka verksamhetsområdet skall kunna sträcka sig så långt att den omfattar fastigheter som i princip skulle kunna undgå avgiftsskyldighet till den allmänna va-anläggningen. Det måste finnas ett betydande handlingsutrymme för va-huvudmannen i fråga om vad denne *kan* respektive *måste* göra när det gäller va-anläggningens omfattning. Av karta över området (beslutsbilaga 2= aktbil 9) framgår de aktuella fastigheternas läge i förhållande till varandra och den kringliggande bebyggelsen. Som framgår även av länsstyrelsens beslut är det fråga om landsbygdsbebyggelse. Enligt kommunens uppfattning kan området bäst beskrivas som huvudsakligen stora fastigheter med en bebyggelse som ligger relativt glest, bostadshusen ligger endast i undantagsfall närmare varandra än 100 meter. Bebyggelsegrupperna om ett till tre bostadshus åtskiljs av relativt stora markområden bestående av huvudsakligen jordbruksmark. Fastigheterna Rågsveden 22:9 och 37:5 ligger visserligen i relativ närhet till den inom verksamhetsområdet belägna samlade bebyggelsen väster om fastigheterna, men har å andra sidan relativt stora obebyggda markområden som gränsar till fastigheterna. Fastigheterna i den östra delen av samhället ligger uppenbart åtskilda från den samlade bebyggelsen inom verksamhetsområdet samt från den bebyggelsegrupp som fastigheterna Rågsveden 22:9 och 37:5 tillhör. Här rör det sig uppenbarligen inte om någon samlad grupp om 20-30 fastigheter. – Förutsättningarna för de nu aktuella fastigheterna att själva lösa sitt behov av vattentjänster är, som ovan konstaterats, goda. Dricksvattenbehovet kan tillgodoses genom borrade brunnar som inte riskerar påverkas i den omfattning nuvarande brunnar gör, brunnar som kommunen antar är grävda och inte uppfyller dagens krav på hygienisk standard och säkerhet. För det fall fastighetsägarna som ett alternativ till enskilda anordningar föredrar att bilda en gemensamhetsanläggning, kan kommunen erbjuda samfälligheten en anslutning till allmänna va-anläggningen, såväl för vatten- som för avloppsändamålet.

Länsstyrelsen har – utöver vad som följer av själva beslutet – anfört i huvudsak följande. Det finns ingen skillnad i befolknings- eller bebyggelsestruktur mellan Rågsveden och den del av Äppelbo som ingår i det ursprungliga verksamhetsområdet. Avståndet mellan den fastighet i Rågsveden som ligger längst bort från gränsen för det redan befintliga verksamhetsområdet uppgår till omkring åttahundra meter. – Beträffande avloppsfrågan är det framförallt det stundtals höga vattenståndet i Västerdalälven som föranleder behovet av en gemensam avloppslösning, men vattenståndet har även indirekt betydelse för dricksvattenfrågan genom sin påverkan på grundvattennivåerna. Förutsättningarna att på ett miljö- och hälsoskyddsmässigt godtagbart sätt anordna enskilda avloppslösningar och enskilda vattentäkter i det aktuella området är dåliga. Orsaken till att möjligheterna är dåliga är bland annat översvämningsproblematiken samt ett högt stående grundvatten som följer Västerdalälvens nivåer. I samband med översvämnningar finns det uppenbara risker för att föroreningar

hamnar i enskilda vattentäkter; föroreningar som dels kan härröra från enskilda avloppsanläggningar och dels från den jordbruksmark som finns i området. Översvämningar sker med återkommande periodicitet. Vid översvämning fungerar generellt sett inte en enskild avloppsanläggning, i värsta fall kan den slås ut helt. Ur hälsoskyddssynpunkt fungerar inte någon enskild avloppsanläggning vid en sådan situation oavsett anläggningstyp (möjligen undantaget slutna tank). Visserligen kan kanske inte älvens inverkan ensamt motivera en utvidgning av verksamhetsområdet för avlopp, men med hänsyn till behovet att också ordna dricksvattenförsörjningen har länsstyrelsen bedömt att det ändå finns sådana rationalitetsvinster med att lösa vatten- och avloppsfrågan samlat, att den lösningen bör väljas. – Att inslaget av tätbebyggelse är relativt lågt utesluter inte att ett verksamhetsområde ändå kan bli aktuellt, så länge de objektiva förutsättningarna i övrigt är uppfyllda. – Sammantaget framstår behovet av att ordna vattentjänster i området tydligt ur såväl ett miljö- som hälsoskyddsperspektiv.

Va-nämnden yttrade: Av 6 § vattentjänstlagen följer att kommunen, om det med hänsyn till skyddet för människors hälsa eller miljön behöver ordnas vattenförsörjning eller avlopp i ett större sammanhang för en viss befintlig eller blivande bebyggelse, skall bestämma det verksamhetsområde inom vilket vattentjänsten eller vattentjänsterna behöver ordnas och se till att behovet snarast, och så länge behovet finns kvar, tillgodoses i verksamhetsområdet genom en allmän va-anläggning.

Frågan i målet rör i vilken mån kommunen är skyldig att tillhandahålla vattentjänsterna dricksvatten och avlopp i Rågsveden, som utgör en del av Äppelbo samhälle i Vansbro kommun. I övriga Äppelbo finns sedan år 1976 en allmän vatten- och avloppsanläggning.

Länsstyrelsen har i sin egenskap av tillsynsmyndighet funnit att det främst med hänsyn till människors hälsa föreligger behov av att utsträcka verksamhetsområdet för *dricksvattentjänsten* till att omfatta de i målet berörda elva fastigheterna, särskilt mot bakgrund av att vattenprover från fastigheterna visat att samtliga enskilda vattentäkter haft anmärkningar ur kemisk och bakteriologisk synpunkt och att tre av dem dessutom bedömts som otjänliga. Med hänsyn till att avståndet till det redan befintliga verksamhetsområdet i Äppelbo inte är längre än åttahundra meter i förhållande till den längst bort belägna fastigheten, har länsstyrelsen även funnit att bristerna bör avhjälpas i det större sammanhang som ett allmänt verksamhetsområde innebär. Kommunens miljö- och hälsoskyddsinspektör, som på kommunens begäran avgivit yttrande i målet, har bedömt att de problem som föreligger hos de enskilda vattentäkterna inte beror på de lokala förhållandena i sig utan är av samma generella karaktär som för stora delar av landet i övrigt, det vill säga: dåligt utförda brunnar som läcker in ytvatten, har lågt pH-värde, låg alkalinitet samt hög järn- och manganhalt. Det låga pH-värdet och alkaliniteten ansågs i yttrandet i sin tur leda till att fastighetsserviserna korroderar med höga halter av exempelvis koppar i vattenledningsvattnet till följd. Enligt miljö- och hälsoskyddsinspektören bedömdes dock problemen vara relativt lätta att åtgärda genom enskilda lösningar för respektive fastighet.

Beträffande *avloppsfrågan* gäller att det sammanlagt handlar om ett fyrtiotal fastigheter i området, vars enskilda avloppsanläggningar av miljö- och hälsoskyddsförvaltningen inte bedömts uppfylla kraven för att säkerställa ett långsiktigt skydd för miljön och människors hälsa, varför fastighetsägarna förelades att inom vis tid åtgärda sina enskilda avloppsanläggningar, så att de, mätt på visst sätt, kunde förväntas uppnå rening av vissa angivna substansslag (se beslutsbilaga 3= aktbil 6). Sedermera har miljö- och hälsoskyddsinspektören i sitt tidigare berörda kompletterande yttrande uppgivit att inget finns som tyder på att det skulle innebära några större problem att åtgärda avloppsproblemen genom enskilda anläggningar, att området är av normal landsbygdskaraktär med för kommunen vanliga mark- och vattenförhållanden, liksom att det i området inte heller finns några särskilda skyddsområden eller miljöproblem. Kraven på åtgärdande av de enskilda avloppsanläggningarna ansågs i yttrandet till stor del handla om ett långsiktigt förebyggande arbete för ett hållbart samhälle, vilket torde kunna åstadkommas med enskilda avloppsanläggningar (se beslutsbilaga 4=aktbil 7).

Länsstyrelsen har förvisso vidgått att avloppsfrågan ensam inte är av sådan beskaffenhet att den behöver ordnas i ett större sammanhang, men att behovet av att komma tillrätta med avloppens miljöstörningar tillsammans med förhållandet att en allmän dricksvattenanläggning under alla förhållanden är påkallad i området, ändå motiverar ett allmänt verksamhetsområde också för avloppstjänsten.

Av utredningen i målet får så mycket anses klarlagt att vattenförsörjningen med hänsyn till skyddet för människors hälsa behöver ordnas i Rågsveden liksom att det härutöver kan förväntas att en allmän avloppsanläggning väsentligen skulle motverka de påtagliga olägenheter för miljön som den nuvarande avloppsstandarden för med sig (jfr prop. 2005/06:78, sid 45).

Den återstående frågan är därmed om det också kan anses påkallat att lösa behoven av respektive nyttighet i ett större sammanhang, eller om behovet i stället lämpligen bör ordnas genom enskilda lösningar.

Beträffande begreppet "i ett större sammanhang" avses att kraven på ett ingripande från hälso- eller miljöskyddssynpunkt normalt inte får vara begränsade till ett fåtal fastigheter utan är av den art att de påkallar mera omfattande åtgärder (se prop. 2005/06:78, sid 42 och Qviström, *Vattentjänstlagen – en handbok*, sid 50 f). Uttrycket, som fanns med redan i 1955 års va-lag (nr 314), är visserligen vagt men har behållits då något fastare kriterium inte har kunnat anges och då uttrycket hittills tillämpats utan att några tolkningssvårigheter av betydelse uppkommit. Viss ledning kan möjligen hämtas av departementschefens uttalande i prop. 1955:121 (sid 61). Han säger där att ett antal av 20-30 anslutna fastigheter kan tänkas utgöra ett antagbart minimum, som dock bör kunna minskas, om bebyggelsen ligger så samlad, att sanitära synpunkter i högre grad gör sig gällande. Därmed avses det minsta underlag som behövs för en allmän va-anläggning. Uttalandet gällde knappast enstaka fastigheters möjligheter att få anslutas till en befintlig eller planerad sådan anläggning. I praxis (se regeringsrättens avgöranden RÅ 1971 not S 54 och RÅ 1967 not I 64) har till och med enstaka fastigheter i närheten av ett befintligt verksamhetsområde ansetts

planmässigt och i övrigt ha ett så nära samband med bebyggelsen inom verksamhetsområdet att fastigheternas va-frågor skulle lösas i det större sammanhanget med den senare bebyggelsen.

Va-nämnden gör herefter följande bedömning

Vad först beträffar *avloppsfrågan* kan konstateras att något tekniskt eller praktiskt hinder visserligen inte bedömts föreligga mot att lösa avloppsfrågan enskilt. Med hänsyn dock till det stora antalet fastigheter i Rågsveden med omedelbara omgivningar som inte har fullgoda avloppslösningar, enligt uppgift uppemot ett fyrtiotal, och med beaktande av det inte särskilt stora avståndet till det redan befintliga verksamhetsområdet i Äppelbo, finner va-nämnden, oaktat att exploateringsgraden inte påtagligt synes avvika från vad som är normalt för svensk landsbygdsbebyggelse, att det får anses föreligga sådana förtjänster med att lösa avloppsfrågan i ett större sammanhang, inte minst för att på sikt motverka påtagliga olägenheter för miljön, att förutsättningarna för ett tillskapa ett allmänt verksamhetsområde för vattentjänsten avlopp är uppfyllda.

När det sedan gäller *dricksvattenfrågan* är, av den tillgängliga utredningen att döma, primärt elva fastigheter berörda; de som omfattas av länsstyrelsens föreläggande. Mot bakgrund av de problem med dricksvattenförsörjningen som redovisats med bland annat gödningsämnen i brunnarna från det omkringliggande åkerbruket, det måttliga avståndet till det redan befintliga verksamhetsområdet i Äppelbo, och inte minst det förhållandet att övervägande skäl talar för att ordna avloppstjänsten i ett större sammanhang, framstår det enligt va-nämnden ändå som lämpligast att även ordna dricksvattentjänsten i ett större sammanhang (jfr regeringsrättens avgörande RÅ 1968 not S 76).

Av vad det ovan anförda följer att kommunen inte kan vinna bifall till sitt överklagande, vare sig för det i första eller andra hand framställda ändringsyrkandet.

Således finner nämnden att länsstyrelsens beslut endast bör ändras i fråga om den tidpunkt vid vilken anslutning den allmänna vatten- och avloppsanläggningen senast skall vara möjlig, nämligen per den 1 oktober 2011.

Va-nämnden gjorde endast den ändringen i länsstyrelsens beslut, att tidpunkten när de i målet berörda fastigheterna skulle kunna erbjudas anslutning till den allmänna va-anläggningen flyttades fram till den 1 oktober 2011.

Beslut 2009-04-17, BVa 24

Mål nr Va 13/08

Vansbro kommun överklagade till Miljööverdomstolen som ändrade Va-nämndens beslut endast på så vis att tidpunkten för när de aktuella fastigheterna ska kunna erbjudas anslutning till den allmänna anläggningen flyttades fram till den 1 oktober 2012.

Dom 2009-12-30

Mål nr M 4062-09